

Rakeťák Noe a jeho dobrodružstvá

Spoznajte
Tomáška

Tomáško

R

anné slniečko sa predralo cez žalúzie a v detskej izbičke nakreslilo na podlahu jagavé pásiky. V posteli sa niečo zamrvilo. Spod periny vykuklo malé strapaté stvorenie v pyžamku.

„Zase je ráno?“ zamrlala si pyžamková bytosť a podišla k oknu. „Nemám rád ráno, nemám rád škôlku, mám rád sobotu!“ hundral si, pretieral oči a znechutene hľadal po izbe kúsky oblečenia.

Predstava dnešného dňa ho desí. Ráno majú v škôlke maľovať mamičku, potom vystrihovať kvietky a poobede nacvičovať pesničku a akýsi tanec. To sú veci, ktoré Tomáška nesmierne nudia.

Áno, Tomáško - tak sa volá to stvorenie v detskej izbe s pásikavou podlahou.

„Radšej by som sa dal vystreliť do vesmíru ako ísť dnes do škôlky,“ povedal nazlostene.

Vystreliť do vesmíru? Vystreliť do vesmíru!

Detské želania majú fantastickú moc. Zrazu sa tie slová, to veľké detské pranie zázračnou rýchlosťou šírilo izbou, ulicou, mestom, krajinou, vesmírom.

Letelo ďaleko a naberalo na sile.

Vystreliť do vesmíru!

Raketák

Spoznaite Raketáka

V tom istom čase sa na planéte fantázie zúfalo motal Noe. Inokedy veselého Raketáka dnes niečo trápi. Chodí so sklonenou hlavou, neveriacky ňou krúti a nespokojne si čosi zapisuje.

„Neskutočné!“ „To nie je možné!“ „Ako sa to mohlo stať?“ Na planéte neobmedzených možností, plnej farieb, úžasných zázrakov a neskutočných vecí sa niečo deje. Niečo nie je v poriadku. Jeho mestá fantázie sa menia na smutné miesta. Strácajú farbu, blednú, vädnú, sú pomotané, zanikajú.

„To nemôžem dopustiť,“ povedal Noe, „musím niečo urobiť!“ Vyskúšal už všetko – kúzelný vesmírny prach, čarovné dup-tlesk-dup aj svoj zázračný raketový elixír. Nič nefunguje. Žeby na Zemi prestali snívať, priať si, vymýšľať, tvoriť a mať z toho radosť? To musím čím skôr preveriť! Odložil zápisník a ponáhlal sa k rakete, keď zrazu začul:

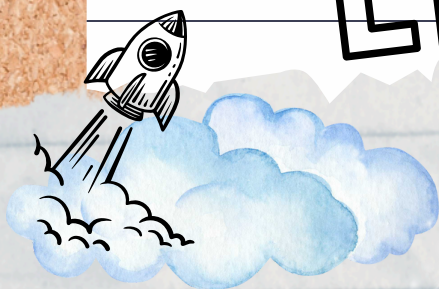
„Vystreliť do vesmíru! Vystreliť do vesmíru!“

„Čo sa to deje?“ Slová narazili do rakety a tá sa zrazu rozžiarila, stromy sa zazelenali a rozochveli.

„Čo je to? Detská fantázia? Úprimná túžba?“ Raketákovi od radosti podskočilo srdce. „Nájdem to dieťa, aj keby bolo kdekoľvek,“ povedal odhodlane. „Veď nikto nie je príliš malý na to, aby nemohol urobiť veľké veci.“

divoký LET

Rakeťák Noe nasadol do rakety a sledoval trblietavú dráhu veľkého detského želania. Raketovou rýchlosťou míňal zvedavé hviezdy, prekvapené planéty aj kométy, ktoré nechápavo krútili chvostom.

„Kde sa ten Rakeťák tak ženie?“ šepkali si medzi sebou. Ale Noe nemal čas na otázky, ani chuť na odpovede. Jediné, čo ho zaujímalo, bolo miesto, z ktorého bola vyslaná detská túžba. Vedel, že jedine neobmedzená detská fantázia môže zachrániť jeho hynúcu planétu. Čím bližšie bol k cieľu, tým silnejšie mu búšilo srdce.

Raketa pretrhla oblaky ako modro-biele chuchvalce cukrovej vaty a Noe mal pred sebou výhľad na planétu s hustými zelenými vlasmi, jemne sa vlniacimi zrkadlami a zmrzlinovými kornútkami otočenými naopak.

Ohromený krásou okolo seba si nevšimol, že raketa zišla z trblietavej cesty a nekontrolovateľne sa rúti k zemi.

„Ááá, pomóóc!“

vydesene kričal Rakeťák, keď padal do neznáma.

„Áááá!“

ozývalo sa dod'aleka.

Bum! Tresk!

Tvrdivý DOPAD

Tvrdivý dopad na okenný parapet raketu úplne zničil. „Kde to som a čo budem teraz robiť?“ zabedákal Rakeťák. Rozbitá raketa, ošúchaný štít na skafandri a doudieraný zadok, to veru nebol dobrý začiatok záchranej akcie. Noe sa však nemohol vzdávať, nebol čas ľutovať sa. Pozbieral všetky sily a postavil sa pred obrovskú sklenenú tabuľu, ktorú ľudia nazývajú oknom. Cez úzke pásiky žalúzií vtekali do izby slnečné lúče. Nazrel dnu.

Tomáško práve raňajkoval. Teda presnejšie sedel pri stole

na vysokej stoličke, ľavou rukou si podopieral hlavu, hompálal nohami a vidličkou odsúval zeleninu na okraj taniera. „Opäť zelenina,“ ťažko si povzdychol. Vyrušilo ho až jemné klopkanie na okno.

„Kto si?“ začudovane pozrel na Rakeťáka. „Ako si sa tu dostal?“

„Nie je čas na vysvetľovanie, súrne potrebujem tvoju pomoc.“ „Moju? To bude asi omyl. Som ešte dieťa a neviem ako by som Ti mohol pomôcť.“

„Veľmi jednoducho,“ nedal sa odbiť Rakeťák, „potrebujem raketu.“

„Raketu?“ zasmial sa Tomáško. „Nemám raketu, dokonca aj tú hračkársku som už dávno vyhodil. Skús šťastie niekde inde.“ „**Je koniec, všetko je stratené,**“

pomyslel si Rakeťák a sklamane pozeral na zatvárajúce sa sklenené čudo s pásikmi.

ide sa **TVORIT**

...keď tu zrazu prievan zvíril na parapete **trblietavý prach**. Noe sa zaradoval: „Počkaj, to si ty! To ty si si prial byť vystrelený do vesmíru, ty si ten, kto môže zachrániť moju planétu. Tá nehoda nebola náhoda. Našiel som Ťa!“

Tomáško počúval, ale ničomu nerozumel. Aká záchrana?

Aká planéta, raketa? ČO?

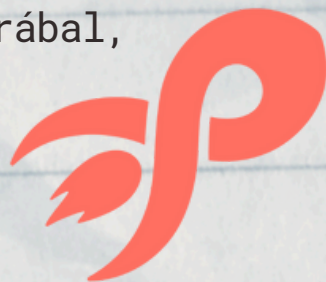
Radostou poskakujúci Rakeťák však neprestával: „To si ty, mám Ťa! A mám aj nápad ako vyrobíme raketu.“

„Nevyrobíme,“ smutne povedal Tomáško, sklonil hlavu a uprene pozeral na svoje ponožky.

„Neviem strihať, ani lepiť, ani....“ Viac nedokázal povedať. V očiach sa mu zaligotali slzy. „Neviem nič,“ tíško zašepkal.

Rakeťák vycítil, že je zle, ale nevzdával sa: „Poskladáš raketu trebárs zo zeleniny, čo máš na tanieriku. Potom Ťa naučím fffakt fffantastické kúzlo, ktoré ju oživí a budeme môcť spolu odletieť ako ffftáci.“

Tomáško nikdy predtým zeleninovú raketu nevyrábal, ale napriek tomu sa pustil do práce.

Ako Rakeťák Noe a Tomáško zachraňovali vitamínové mesto

Tomáško síce vedel, že s jedlom sa nehrá, ale toto predsa nebola hra. Bola to záchranná akcia. Šikovne položil uhorku ako telo rakety, na ňu redkovkové okno, pod to dva pásiky papriky, ktorá vytvorila plamene motorov a raketa bola na svete.

„Neverím vlastným očiam,“ povedal prekvapene Rakeťák, „ty si to dokázal!“ Tomáškovi sa od radosti rozžiarili oči. Ešte nikdy sa mu nepodarilo vyrobiť niečo také pekné.

„Nestrácajme čas, potrebujeme ju oživiť a čím skôr odletieť,“ súril Rakeťák. „Stačí povedať dup – tlesk – dup a je to.“ Chlapec neveriacky pozrel na nového kamaráta a len tak ledabolo povedal: „Duptleskdup.“ Ale nič sa nestalo. Uhorka bola stále uhorkou a pokojne ležala na raňajkovom tanieri. Žiaden zázrak

sa nekonal. Na oboch stranách zavládlo sklamanie.

„Prečo to nefunguje?“ zamyslel sa Rakeťák. „Veril si tomu, že to dokážeš? Dôveruješ mi, že spolu môžeme odletieť na skutočnej rakete?“

Tomáško neisto pokrútil hlavou. Mal pred sebou zvláštneho panáčika, ktorý mu pristál na parapete, tvrdí, že vie oživiť zeleninovú raketu a odletí na nej do vesmíru.

Kto by tomu uveril?

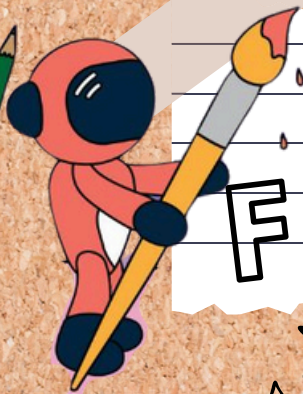
Noe vycítil jeho neistotu, preto povedal: „Zázraky môže robiť len ten, kto v nich verí.“ „Dokázal si vyslať túžbu až na planétu fantázie, stvoril si raketu, dokážeš ju aj oživiť.“

Ja ti verím.“

Tomáško privrel oči. Rakeťák mu verí. Ten pocit mu zaplavil celé vnútro. Nesmie ho sklamať. Dup! Dupol pravou nôžkou. Tlesk! Zatlieskali malé rúčky. Dup! Dupla ľavá nôžka. A zrazu

sa nemožné stalo skutočnosťou. Spojili sa sily kúzla s detskou túžbou, vierou a fantáziou. Pred kamarátmi stála naozajstná raketa pripravená na štart.

planéta FANTÁZIE

Kapitán Rakeťák zavelil odlet a úžasná výprava sa mohla začať. Leteli šialenou rýchlosťou popod dúhu, vedľa farebných mesiacov, pomedzi hravé planétky až k planéte fantázie. Raketa ich doviezla pred brány vitamínového mesta.

„Prečo si ma zobral práve sem?“ začudovane sa opýtal Tomáško. „Sme tu, lebo planéta fantázie zaniká. Deti prestali snívať, nudí ich vytváranie nových vecí, nič sa im nechce, nelákajú ich nové výzvy, nič ich nebaví, neveria na rozprávky, ani na zázraky. Preto je planéta fantázie zbytočná a pomaly sa kazí a mizne.“

A naozaj. V uliciach mesta stáli žlté jahodové domy s vôňou čučoriedok, na námestí žblnkotala sladká citrónová fontána, fialové papriky sa omotávali okolo stožiarov a voňali po malinách. Bolo to úplne pomotané, pokazené. Farby, chute, vône, všetko bolo naopak.

„Rád by som ti to pomohol napraviť, ale ja ovocie, ani zeleninu nemám rád, z jedla ich vyberám a nikdy ich nejem. Neviem ako majú správne chutiť. Poznám len vôňu a chuť jahôd. Myslíš, že to bude stačiť?“

„Vyskúšajme to!“ radostne vykrikol Rakeťák. Hneď utekali po vedierko a miešali krásnu červenú farbu s fantastickou sladkou chuťou a opojnou jahodovou vôňou, aby mohli opraviť popletené jahodové domy.

Len čo nafarbili prvý dom,....

„Tomáško, ideme, čaká ťa škôlka!“ zakričala mama z chodby na dieťa sediace pri stole na vysokej stoličke, podopierajúce si hlavu a hompálajúce nohami. „Už idem mami, len ešte musím ochutnať všetky časti rakety. Je to dôležité, vieš?“